

—

Имаше вероятно някакво странно съчетание в цвета на кожата, походката, косата – или нещо друго – съвсем незабележимо, напълно необяснимо, което правеше Горски така странно различен. Сами по себе си и кожата, и походката, и косата бяха съвсем наред. Но един невидим нюанс в съчетанието на всичко като че ли караше хората да странят от него. Никой никога нямаше желание да го докосне, дори за обикновено ръкуване. Той беше наясно, че не трябва да подава ръка на никого. Дори онези, които все пак поемаха подадената за ръкостискане десница, придобиваха такова особено изражение на сподавена погнуса, че Горски вече сам не искаше да си го причинява.

За интимна близост с жена – да не говорим. Той беше на 65 и все още девствен.

Горски никога не разбра защо хората го отбягваха така упорито – като че ли се бяха наговорили. Той всъщност беше човек, който често се усмихва, не таеше агресия и за разлика от много от по-успешните в обществото свои познати – той действително се интересуваше от хората и ги обичаше.

Ето точно тази сутрин, когато се събуди за първи ден като пенсионер, си каза: „Не мога повече така”. Ако досега беше имал социални контакти в работата си и поне теоретична възможност някой да поиска да се ръкува с него – сега вече и това беше си отишло безвъзвратно.

Извади черния костюм, който пазеше за погребения.

Намери стария цилиндър – едно от малкото неща останали от дядо му.

Взе стара телена четка, отиде до печката на дърва.

Бръкна с четката в кюнеца, а с изваждането ѝ по дрехите, по бузите и по ръцете му се посипа малко фин чер прах. После излезе.

Цялата му фигура беше добила класическата осанка на коминочистач – като онези от анимационните филмчета. Или от рисунките по книжките и картите „Черен Петър”.

В този хубав пролетен ден, той просто тръгна да се разхожда.

Много хора го заглеждаха изумени. Никой не беше виждал коминочистач от десетилетия.

Старото поверие, че коминочистачите носят щастие, ако ги пипнеш, обаче знаеха всички.

Първо на някаква пешеходна пътека, после в една градинка и накрая на пазара до Римската стена Горски срещна няколко човека, които, след като се зачудиха как до го докоснат, се сетиха, че могат просто да му кажат добър ден и да се ръкуват с него.

Той им подаваше ръка на драго сърце, те се смееха и радваха, а той им се усмихваше почти през сълзи.

Малко по-късно следобед две майки бяха поискали да снимат децата си до него и Горски за първи път, откакто сам престана да е дете, докосна детска ръчица.

Горски се прибра грейнал от щастие, а също и спечелил малко пари, понеже жените му бяха дали по някоя банкнота, мислейки, че е уличен артист.

„Даа – си каза Горски – не съм си представял, че най-хубавият период от живота ми ще започне, когато съм вече толкова стар.”

„Може би трябваше да стана коминочистач по-рано” – си каза той, докато се унасяше след това в леглото тази прекрасна пролетна вечер. Усмихнат, за първи път от толкова време. И стиснал телената четка в ръка.